မာတိကာ

✦	လူထုစိန်ဝင်းရဲ့အမှာ	၅
✦	မိုးလေဝသ ဟောတဲ့… ဦးထွန်းလွင်… ဦးထွန်းလွင်…	၁၁
✦	ရေးဖြစ်တဲ့စာ	၁၅
✦	စာရေးသူ၏ မိတ်ဆက်စကား	၁၉
✦	သမီးငယ်ရဲ့ အမှာစာ	၂၃
၁။	အဲဒါ.. အချစ်လို့ ခေါ်တယ်	၂၇
၂။	ဝယ်ချစ်	၃၀
၃။	အရပ်ပုပုကို နံ့ရှည်ခုတော့	၃၅
၄။	ကျွန်တော်နဲ့ ကြော်ငြာ	၃၈
၅။	အဆစ်အရင်းကိုယူ.. ချစ်ခြင်းရယ် မတူ	၄၃
၆။	မေတ္တာအဟုန်နဲ့.. သဘ္ဘဝါတွေ၊ ချစ်တာစုံတဲ့.. ကမ္ဘာမြေ	၄၉
၇။	လေဘာ၊ ဒေါ်သ၊ မောဟတရားများနဲ့ ကမ္ဘာ့ရာသီဥတု ပြောင်းလဲမှု	၅၂
၈။	ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.. သူငယ်ချင်း	၅၇
၉။	မာရ်နတ်မင်းကြီးကိုလည်း ရှိုးရည်းမတဲ့ဗျာ	၆၁
၁၀။	အပြောလွယ်သလောက် အလုပ်ရခက်တဲ့အရာ	၆၆
၁၁။	ဒီလိုပဲ ဖြစ်စေချင်တာပါ	၇၂
၁၂။	သတင်းတွေထဲမှာ သတင်းကို ရှာ	၇၆
၁၃။	လူတွေသိလေ.. ပိုကောင်းလေ	၈၁
၁၄။	သစ္စာ	၈၅
၁၅။	ရာသီဥတုပြောင်းလဲခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူအများရဲ့လွှဲမှားနေတဲ့ ယုံကြည်မှုအယူအဆတွေ	၈၉
၁၆။	ရာသီဥတုပြောင်းလဲခြင်းကို ပြည်သူများတွင် ရှာဖွေခြင်း	၉၃
၁၇။	ရာသီဥတုပြောင်းလဲခြင်း၊ သို့မဟုတ် ၂၁ ရာစုအတွက် အကြီးမားဆုံး စိန်ခေါ်မှု	၁၀၀
၁၈။	RIMES သို့မဟုတ် အာရှနဲ့ အာဖရိကရဲ့အနာဂတ်ရောင်ခြည်	၁၀၆
၁၉။	ကျွန်တော်နဲ့ ကမ္ဘာ့ဝင်ရိုး သီအိုရီများ	၁၁၂
၂၀။	အရှိန်	၁၁၈
၂၁။	တိရစ္ဆာန်တွေဟာ ရာသီဥတုကို ခန့်မှန်းနိုင်ကြသလား	၁၂၃

တိန်းလေတ်၏အမှာမှ ထောက်နုတ်ချက်

'မိုးလေဝသပညာ' သည် သိပ္ပံပညာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သိပ္ပံစကားလုံးတွေနှင့် ရှင်းပြလျှင် တော်ရုံတန်ရုံ လူပြိန်း နားလည်ဖို့ မလွယ်။ ထို့ကြောင့် အရပ်သုံးစကားနှင့် လူပြိန်းတွေ နားလည်သဘောပေါက်အောင် ရေးတတ်သော ဆောင်းပါးတွေ လိုအပ်လာသည်။ ဤလိုအပ်ချက်ကို အပြည့်အဝဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်သော စာရေးဆရာကောင်းတစ်ယောက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်လာသည်။ ထိုကွက်လပ်ထိုလစ်ဟာချက်ထဲသို့ ကွက်တိဝင်လာသူမှာ 'မောင်ထွန်းလွင် (မိုးလေဝသ)'။

ဖက်ခဲနက်နဲပြီး ပျင်းစရာကောင်းလှသည့် ရှုမဒေဒဘာသာရပ်ကို အတန်းထဲတွင် ပါးစပ်ပိတ်မရအောင် တဝါးဝါး တဟားဟားဖြစ်အောင် ထွဲဆောင်သင်ကြားတတ်သည့် ဆရာ၊ ရယ်ရင်းမောရင်းမှ ဘာသာရပ်ကို သဘောပေါက်ပြီး စွဲသွားအောင် သင်တတ်သူ၊ တစ်နေ့ကျရင် မြန်မာနိုင်ငံမှာ နာမည်ကျော် ထင်ပေါ်ရှုပဒေဒကျွမ်းကျင်ဆရာ ဖြစ်လာမယ့်သူပဲဟု ကျွန်တော် အကဲခတ်မိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အကဲဖြတ်ချက် မှားပါသည်။ သူ နာမည်ကြီး ကျွမ်းကျင်ဆရာ ဖြစ်မလာပါ။ ဒုတိယ အတွေးအခေါ်ဖြင့်ကား 'ဒီလူ ဒီလောက် ပြောတတ် ဟောတတ်တာ စာရေးဆရာလုပ်ရင် ကောင်းမှာပဲ' ဟု၊ ထိုအတွေးကား မှန်သွားပါသည်။ ယခုအခါ အပတ်စဉ်ထုတ် ဂျာနယ်တိုင်းလိုလိုတွင် သူမပါလျှင် ဂျာနယ်ထုတ်၍ မရလောက်အောင် ပွဲတိုင်းကျော် ပဲရွှေအား ဖြစ်နေသူမှာ 'မောင်ထွန်းလွင် (မိုးလေဝသ)'။

ဇာနီလေခင်

ရေးဖြစ်တဲ့စာ

ကျွန်တော် မိုးလေဝသဌာနရဲ့ အကြီးအကဲအဖြစ် လုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ ၂၀၀၆ ခုနှစ်ဆန်းမှ ၂၀၀၉ ခုနှစ် ငိုးကြိုကာလအထိ လေးနှစ်တာ ကာလလုံး ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်မှာဖြစ်တဲ့ မုန်တိုင်းတွေ မြန်မာနိုင်ငံကို နှစ်စဉ် ဝင်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ထူးဆန်းတဲ့ ကိုက်ဆိုင်မှုလို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ ဒီလို လေးနှစ်ဆက်တိုက် မြန်မာနိုင်ငံကို မုန်တိုင်းဝင်တာ သမိုင်းမှာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ အဲ.. ပြောရရင်တော့ အငြိမ်းစားယူအပြီး ၂၀၁၀ အထိ မုန်တိုင်းဝင်နေဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မုန်တိုင်းများနဲ့ အကျိုးပေးတဲ့ မာရ်နတ်ကြီးရဲ့ ဘက်တော်သားလို့တောင် ဆိုရမလားပါပဲ။

အဲဒီအထဲက မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ သမိုင်းဖြစ်လာမယ့် ၂၀၀၈ နာဂစ်ဆိုင်ကလုန်းကလည်း အပါအဝင်ပေါ့။ လောကကြီးမှာ 'ကောင်းလည်း ကောင်းတယ်၊ မကောင်းလည်း မကောင်းဘူး' ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ရခက်တဲ့ ကိစ္စတွေ ရှိတတ်တာ သိပေမယ့် အစက ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း နားမလည်ခဲ့ပါဘူး။ နောက်တော့ 'ဪ… နာဂစ်လို ကိစ္စမျိုးတွေကို ပြောတာပါလား' လို့ နားလည်လာခဲ့ရပါတယ်။ တကယ်တော့ နာဂစ်မုန်တိုင်းမှာ မုန်တိုင်းကြိုတင်သတိပေးရတဲ့ ကျွန်တော် တစ်သက်လုံးလုပ်လာခဲ့တဲ့ ဘဝအသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းမှာ အပြောင်မြောက်ဆုံး၊ အထိရောက်ဆုံး၊ အမှန်ကန်ဆုံး၊ သတ္တိအရှိဆုံးဖြစ်အောင် မုန်တိုင်းဝင်မယ့်နေရာ၊ ဝင်ရောက်မယ့်အချိန် စတာတွေကို ဧပြီလ ၂၈ ရက်နေ့က စပြီး ငါးရက်ကြိုတင်ပြောနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် နာဂစ်ဟာ ခန့်မှန်းရေးလုပ်ငန်းမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ၄၄ နှစ်ကျော် လုပ်သက်အတွင်း သမိုင်းတွင်အောင် အောင်မြင်မှုရှိခဲ့တဲ့လုပ်ငန်းမို့ ကောင်းလှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်လက်တွေ့မှာတော့ လူပေါင်း ၁၃၈,၀၀၀ ကျော် သေဆုံးခဲ့ရလို့ သမိုင်းတွင်အောင်လည်း ဆိုးလှပါတယ်။

ဒီလောက် လူတွေ သိန်းချီသေဆုံးပြီဆိုတော့ တစ်နိုင်ငံလုံးသာမက တစ်ကမ္ဘာလုံးပါ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီမှာ မုန်တိုင်းသတိပေးလုပ်ငန်းတွေမှာ တာဝန်အရှိဆုံးလို့ ဆိုနိုင်တဲ့ မိုးလေဝသဌာနရဲ့ အကြီးအကဲဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နာဂစ်ထက် ပိုမိုပြင်းထန်တဲ့ ဘဝမုန်တိုင်း လှိုင်းတံပိုးအင်ကို စတင်ကြုံတွေ့ရပါတော့တယ်။ အားလုံးသော လက်ညှိုးတွေ၊ မျက်လုံးတွေဟာ ကျွန်တော့်ဆီကို ဦးတည်လာကြပါတော့တယ်။ အဲဒီမျက်လုံးတွေသာ နဂါးမျက်စောင်းတွေဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်ဟာ ပြာကျလောက်ပါတယ်။ ဘဝတစ်သက်တာလုံး ဘယ်တုန်းကမှ အဲဒီလောက် အားမငယ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ အကူအညီမဲ့၊ နိုကိုးရာမဲ့ ဆိုတဲ့စကားတွေကို လက်တွေ့ခံစားရပါတယ်။ ကိုယ့်လုပ်ရပ် အရာမထင်၊ ကိုယ့်စကား အရာမဝင်ခဲ့ရတာထက် ကိုယ့်ဇနီးနဲ့ သားသမီး မိသားစုတွေပါ သွားလေရာ မျက်နှာ

ငယ်ကြရတဲ့ အဲဒီဘဝအတွေအကြုံကို ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ ဘယ်တော့မှ မမေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး။

တစ်လောကလုံးက ကိုယ့်ကို ဝိုင်းအပြစ်တင်ရှုတ်ချနေသလို ခံစားနေရတဲ့စိတ်ဟာ တကယ့်လက်တွေ့မှာ ဆိုးလှပါတယ်။ ဘယ်သူကမှ ကိုယ့်ဘက်က မရှိကြတော့သလို၊ ကိုယ့်ဘက်က မရပ်တည်ကြတော့သလို ခံစားလာရပါတယ်။ အဆိုးဆုံးကတော့ 'သမက်ကို သူ့ိုး အထင်ခံရသလို' ဆိုးဝါးတဲ့ကြမ္မာကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ လက်ခံရခြင်းပါပဲ။

ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှအပြစ်မမြင်၊ အမြဲ အချစ်သာ ဝင်နေခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေကို သတိရလာမိပါတယ်။ အဲဒီ ဘဝမှောင်းတောကာလမှာ အမြဲ စိတ်တွေပူနေပြီး တဖွဖွအားပေးနေခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်တော့်မိသားစုတွေ၊ ကျွန်တော့်ဘက်က နိုင်နိုင်မာမာရပ်တည်ပေးခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီးသည်ကြောင့် 'အဲဒါ.. အချစ်လို့ ခေါ်တယ်' ဆိုတဲ့ စာစုလေးကို စတင်ရေးဖြစ်ပါတော့တယ်။ ဒီနောက် အမေကို တမ်းတလာခဲ့မိပါတယ်။ အမေသာရှိရင် ဆိုတဲ့အတွေး ခေါင်းထဲ ဝင်လာပါတယ်။ တွေးလိုက်မိတာနဲ့ အမေသာရှိရင် အမေ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းလေးထိုးပြီး အားရပါးရ ငိုကြွေးလိုက်မိမှာ အသေအချာပါပဲ။ အမေ့ကို အရမ်းတမ်းတ လွမ်းဆွတ်မိလာပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်ဟာ 'ဝယ်ချစ်' ဆိုပြီး အမေ့အကြောင်း စာစုလေးကို စတင်ရေးဖြစ်ပါတယ်။ နောက်.. ကျွန်တော့်သားသမီးတွေကြောင့် 'မေတ္တာအဟုန်နဲ့.. သဘ္ဘဝါတွေ၊ ချစ်တာစုံတဲ့.. ကမ္ဘာမြေ'၊ နောက် ကျွန်တော် အငြိမ်းစားယူလိုက်တော့ လောကရဲ့မျှတာအတိုင်း လူတွေရဲ့ဆက်ဆံရေးတွေ ပြောင်းလဲကုန်ကြတဲ့အပြင် ကျေးဇူးတရားကိုပါ ပစ်ပယ်လာကြတဲ့တပည့်တွေနဲ့ ကျေးဇူးတရားကို ထိပ်မှာပန်ဆင်နေကြတဲ့ တပည့်တွေကြောင့် 'အပြောလွယ်သလောက် အလုပ်ရခက်တဲ့အရာ'၊ အသက် ၆၀ ကျော်လာတာနဲ့ လောကဓံတရားအရ လူ့အသက် မသေသေးသော်လည်း မိမိထက်အရင် တဖြည်းဖြည်း ဇိဇိန်ချုပ်သေဆုံးလာကုန်ကြရတဲ့ လူ့ဘဝရဲ့ တုန်လှုပ်စရာကောင်းလှတဲ့ သဘောတရားတွေကို တည်ငြိမ်စွာ လက်ခံနိုင်ဖို့ အသေအလဲ ကြိုးစားနေရတဲ့ လူတွေရဲ့ ဘဝအကြောင်းတွေကြောင့် 'အဆစ်အရင်းကိုယူ၊ ချစ်ခြင်းရယ် မတူ'၊ မိမိရဲ့ပညာ၊ မိမိရဲ့ယုံကြည်ရာကို မိမိ ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ဖို့အတွက် 'သစ္စာ'၊ မိမိဘဝလမ်းကြောင်းကို ထိန်းသိမ်းတည့်မတ်ရာမှာ တပေရဲ့အကျိုး ကြီးမားပုံကို 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်း'၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ နာဂစ်မုန်တိုင်းအပြီး ဘဝလှိုင်းတံပိုးတွေ ကြုံတွေ့ရပုံကို 'ပန်းနဲ့ပေါက်တာလည်း… နာချင်တယ်' နဲ့ 'မာရ်နတ်မင်းကြီးကိုတောင် ရှိုးရည်းမယ်တဲ့ဗျာ' စတဲ့ စတဲ့… စာစုလေးတွေကို ခံစားချက်ပြင်းပြမှုကြောင့် ရင်မှာထိရှတဲ့ ကျင်ခနဲခံစားမှုလေးတွေကတစ်ဆင့် ရေးသားဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုရေးဖြစ်အောင် ပထမဆုံး အထောက်အကူပြုပေးခဲ့တဲ့ ဆရာဟိန်းလတ်ကို ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်။ ဆရာဟိန်းဟာ ကျွန်တော့်ကို စာတွေ ဆက်ရေးဖြစ်အောင် အားပေးခဲ့တဲ့ မာလိန်မှူး (တပေဆရာ) ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနောက်တော့ ကိုမျိုး (မြန်မာစာ) နဲ့ ကိုညီသစ်ငယ်တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။

တကယ်တော့ ဒီစာစုတွေအားလုံးကို ကျွန်တော်ဟာ ၂၀၀၈ ခုနှစ် မေလ နာဂစ်မုန်တိုင်း တိုက်ခတ်အပြီးမှ ရေးဖြစ်ခဲ့တာ များပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်စာရေးသက်ဟာ နုလှပါတယ်။ နောက်ပြီး ရင်ထဲမှာ ကျင်ခနဲ ခံစားရပြီးမှ ရေးတတ်တာကြောင့်လည်း ကျွန်တော်ဟာ ပညာရှင်လည်း မဆန်လှပါဘူး။ နာလို့ ငိုတဲ့ ကလေးလိုပါပဲ။ လူစည်ကားတဲ့ ဈေးအလယ်ကောင်မှာ သရုပ်ဆောင်ရင်း မျက်ရည်ကျပြရတဲ့ သရုပ်ဆောင်ပညာရှင်လို အတတ်ပညာလည်း မပါတဲ့အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ငိုခြင်းဟာ လှလည်း လှမယ်၊ ကြည့်လည်းကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ရဲအမှန်ပါ။ အသံပြဲကြီးနဲ့ ငိုတာလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ နားလည်း ဆူချင် ဆူနေပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ငိုချင်းဟာ ကလေးငယ်တစ်ယောက် ငိုသလို ငိုချင်လို့ကို ငိုလိုက်တာဖြစ်တဲ့အတွက် ရိုးသားပြီး ပရိယာယ်မပါတဲ့ အစစ်အမှန်ငိုခြင်းတွေသာ ဖြစ်တာကိုတော့ ကျွန်တော်ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိပါတယ်။

ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလို ခံစားရမှု စာရေးတတ်တာကြောင့် ဒီစာတွေ ရေးဖြစ်အောင် ခံစားမှုတွေ ပေးခဲ့ကြတဲ့သူတွေ၊ တစ်နည်းပြောရရင် စိတ်နာအောင် လုပ်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေအပေါ် 'ဘယ်လိုသဘောထားလာမိသလဲ' ဆိုတာလေးကိုလည်း ပြောပြချင်လာပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အရေးကျဲလှတဲ့ စာစုလေးတွေကို ဖတ်မိကြတဲ့သူတွေက ဖတ်လို့ကောင်းတယ်လို့ ပြောကြဖူးတာတော့ အမှန်ရှိခဲ့ကြပါတယ်။ သိပ်တော့ ထူးထူးခြားခြားမဟုတ်လှပါဘူး။ Beginner Luck လို့ပဲ သဘောထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တစ်နေ့တော့ သတင်းစာနဲ့ စာရေးဆရာကြီး လူထု (ဦး) စိန်ဝင်းဆီကို လူကိုယ်တိုင် မကန်တော့ဖူးတာနဲ့ ဆရာမကြီး ဒေါ်ခေဒီသန့်စင်ကို အကူအညီတောင်းပြီး ဆရာကြီးအိမ်ကို ရောက်ဖြစ်သွားပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဆရာကြီးက ကျွန်တော် လုံးဝမမျှော်လင့်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ထုံးစံအတိုင်း ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောချလိုက်ပါတယ်။ 'ကိုထွန်းလွင်.. ဘာသာရပ်ဆောင်းပါးတွေ ရေးတာလဲ ရေးပေါ့ဗျာ၊ ရသဆောင်းပါးလေးတွေ များများဖိရေးစမ်းပါ။ ခင်ဗျားလက်က ရသလက်ဗျ၊ အခုခေတ်မှာ ရသရေးနိုင်တဲ့လူတွေ တော်တော်နည်းကုန်ပြီဗျ' လို့ ကျွန်တော် လုံးဝ မမျှော်လင့်တဲ့ စကားကို ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော် လေထဲမြောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရပါတယ်။ ဒီလို ထိတ်ထိတ်ကြဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမနာတတ်ဘူး၊ လောကွတ်လည်း မလုပ်တတ်ဘူးလို့ နာမည်ကြီးလှတဲ့ သတင်းစာဆရာကြီးတစ်ဦးရဲ့စကားဟာ ကျွန်တော့်ရင်ကို ဘယ်လောက် လှုပ်ရှားသွားစေမယ်ဆိုတာ ပြောမပြတတ်အောင်ပါပဲ။ တစ်ခါ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပေါ်ပြူလာ ဂျာနယ်တိုက်မှာ ဆရာမြသန်းစံနဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံဖူးတဲ့ ကြုံကြိုက်မှုမှာလည်း ဆရာက 'ဦးထွန်းလွင်စာလေးတွေက ဖတ်ကောင်းတယ်ဗျ၊ များများ ရေးပါဦးဗျာ' လို့ ပြောပြန်ပါတယ်။

ကျွန်တော် သိပ်ကို ဝမ်းသာကျေနပ်သွားတာကို ကျွန်တော် ဝန်ခံရမှာဖြစ်ပါတယ်။ အကျော်စေယျ ဆရာကြီးနှစ်ဦးရဲ့ စကားတွေနဲ့ပဲ ကျွန်တော် ဘုံတစ်ခုကို ရောက်သွားသလို ခံစားရပါတယ်။ ငါ့ကို အားလုံးက ရှုတ်ချနေကြတာ မဟုတ်ပါလား၊ လက်တွဲခေါ်နေကြတဲ့

တည့်မတ်ပြောင်မှန်တဲ့လူတွေ အများကြီးပါလား၊ ဒီစာတွေ ရေးဖြစ်လို့ ဒီလို အသိအမှတ်ပြု ခံရပေတာပဲ၊ ဒီဟာတွေ ရေးဖြစ်ဖို့ ခံစားမှုတွေ အဲ.. ပြောရရင်တော့ စိတ်နာအောင် လုပ်လိုက်ကြတဲ့လူတွေကြောင့် ငါ ဒီစာတွေ ရေးဖြစ်ပေတာပဲ၊ သူတို့သာ ငါ့အပေါ် စိတ်တွေ နာအောင်၊ ကျင်ခနဲခံစားရအောင်၊ ထိလိုက်တိုင်း နာနေအောင် အသားထဲ ဆူးကြီးတွေ နှစ်မြှုပ်မပေးခဲ့ကြရင် ငါ ဒီစာတွေ ရေးဖြစ်မယ် မထင်ဘူး။ အခုတော့…)

ဟုတ်ကဲ့၊ အခုတော့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်တော့်ရဲ့ ငယ်ဘဝကအစ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စိတ်ထဲမှာ နာနေအောင် မှတ်မိနေတဲ့အရာတွေအားလုံးဟာ ပျောက်ပါးသွားသလို ခံစားလိုက်ရပါတယ်။ နောက်ပြီး အဲလိုနာကျင်အောင် လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ အဲဒီလူတွေအပေါ်မှာ ကျွန်တော့်စိတ်ဟာလည်း အရင်လို နာကြည်းမနေတော့ဘဲ ကျေးဇူးတင်တဲ့စိတ်တွေတောင် ထားနိုင်သွားပြီလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

မောင်ထွန်းလွင် (မိုးလေဝသ)